

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **A. H.**, státní příslušnost Ukrajina,
t. č. v X,
zastoupeného Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem sídlem 702 00
Ostrava, Purkyňova 6,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**,
sídlím 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.5.2018 č. j. OAM-84/LE-LE05-LE26-PS-
2018

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě dne 14.6.2018 se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) rozhodnuto o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 28.8.2018.
2. Žalobce namítal, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle ust. § 47 zákona o azylu. Vyhodnocení použitelnosti zvláštních opatření zakotvených v ust. § 47 zákona o azylu považuje žalobce za zavádějící a zjevně nesprávné. Uvedl, že důvody umožňující zajištění jako takové v naprosté většině případů nejsou totožné s důvody znemožňující využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu a žalovaný je povinen se při vysvětlení svého přesvědčení o údajné nemožnosti využití zvláštních opatření vypořádat se všemi klíčovými prvky žalobcovy pobytové historie. V napadeném rozhodnutí však žalovaný fakticky zopakoval svoji argumentaci týkající se účelovosti jeho žádosti o mezinárodní ochranu (příčemž účelovost této žádosti je skutečnost, kterou žalobce zásadně nerozporuje), ovšem opomněl, že samotná účelovost je pouze jednou z podmínek vydání rozhodnutí o zajištění podle ust. § 46a zákona o azylu, a zdůvodnění nemožnosti užití zvláštních opatření tak nemůže být založeno pouze na tom, že požádal o mezinárodní ochranu s úmyslem vyhnout se výkonu vyhoštění. Žalobce poznamenal, že prakticky jediným důvodem pro neuložení zvláštních opatření odlišujícím se od zdůvodnění názoru žalovaného na účelovost jeho žádosti o mezinárodní ochranu je to, že se v jednom jediném případě prokázal padělaným dokladem. Žalovaný tak nesprávně vycházel z jakési fikce jeho nespolehlivosti pramenící ze skutečnosti, že využil padělané veřejné listiny, a to bulharské doklady totožnosti. Žalovaný ovšem zcela nesprávně nezhodnotil specifickou situaci. V jeho případě nebyl v žádném případě padělaný doklad totožnosti využit k tomu, aby dosáhl zastření svého nelegálního pobytu na území České republiky. Zjevně se totiž domníval, že disponuje skutečnými bulharskými doklady, které si byl schopen obstarat patrně s ohledem na své bulharské kořeny. O tom, že tento – byť nedbalý a naivní – postoj k platnosti předmětných dokladů je věrohodný, pak svědčí přinejmenším to, že doklady byly vystaveny na jeho skutečné jméno a že jejich pořizovací cena byla poměrně nízká, a blížila se tak spíše k eventuálnímu administrativnímu poplatku za vyřízení žádosti o vystavení úředních dokladů, na které má zákonné právo, než „obvyklé“ úplatě za pořízení padělaných dokladů, jež se pohybuje v desetitisícových řádech. V žádném případě tedy neplatí, že by se padělaným dokladem občana Evropské unie prokazoval (tedy činil tak opakovaně nebo dokonce soustavně), jak v rozhodnutí uvedl žalovaný. Ve skutečnosti šlo o ojedinělé protiprávní jednání, které bylo založeno na jeho mylném přesvědčení o platnosti dokladů, kterými disponoval. Žalobce dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 5 Azs 20/2016, v němž Nejvyšší správní soud výslovně odmítl dosud rozšířenou praxi správních orgánů, podle níž v případě, že cizinec již z území České republiky po pravomocném rozhodnutí o vyhoštění nevycestoval, je fakticky vyloučena možnost uložení zvláštních opatření, a to právě pro rozpor tohoto názoru a praxe s návratovou směrnicí. Výše uvedená praxe správních orgánů, a to orgánů cizinecké policie, jakož i žalovaného zajišťujícího žadatele o mezinárodní

ochranu, nacházející se v zařízení pro zajištění cizinců z důvodu jejich předchozího pobytu na území České republiky i po nabytí vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění, je obdobná právě i praxi cizinecké policie a žalovaného zajišťovat všechny osoby, které k pobytu na území České republiky využily padělané doklady, a to bez bližšího individuálního posouzení jejich situace, což je pochopitelně zcela neakceptovatelné. Žalobce namítal, že bez bližšího posouzení specifických okolností, za nichž využil „své“ bulharské doklady, jakož i míry pravděpodobnosti, že bude mařit řízení o udělení mezinárodní ochrany nezaměřeného na pouhý paušální odkaz na využití padělaného dokladu, je pak rozhodnutí nepřezkoumatelné.

3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal především na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a uvedl, že v průběhu řízení o zajištění vedeného OPKPE Praha bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce neoprávněně pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu, jakéhokoli pobytového oprávnění a navíc se prokazoval padělanými doklady a vydával se za občana EU. Z tohoto důvodu byl dne 2.5.2018 zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění. Žalovaný vyšel dále ze zjištění, že žalobce již v České republice pobýval od října 2008 do června 2012, naposledy pak v ČR nepřetržitě pobývá od 20.4.2018. Žádost o udělení mezinárodní ochrany však učinil teprve po přibližně 3 týdnech svého nepřetržitého pobytu na území České republiky, přičemž v minulosti v České republice také již přibližně 4 roky pobýval na základě víza a povolení k dlouhodobému pobytu. Žádost o mezinárodní ochranu však podal teprve tehdy, když byl zadržen, bylo mu správním rozhodnutím uloženo vyhoštění a výkon vyhoštění se stal díky jeho zajištění Policií ČR reálným. Je zřejmé, že již v minulosti žalobce narušoval právní řád ČR, když zde setrval neoprávněně, bez platného cestovního dokladu či jakéhokoli povolení k pobytu a rovněž se vědomě prokazoval padělanými doklady občana EU s cílem oklamat policejní orgán. Žalovaný dále uvedl, že dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu je možné uložit, lze-li se důvodně domnívat, že bude dostatečné k zabezpečení účasti žadatele v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Účel zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu je tedy odlišný od účelu zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců, kterým je vycestování cizince z území, nikoli zabezpečení jeho účasti na správním řízení vedeném podle téhož zákona. Ústředním motivem uložení zvláštního opatření namísto zajištění je u obou variant předpoklad, že cizinec bude se správními orgány spolupracovat při realizaci daného opatření, tj. že opatření bude plnit svůj účel. Přesto však automaticky neplatí, že cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro uložení zvláštního opatření podle zákona o pobytu cizinců, není možné uložit zvláštní opatření podle zákona o azylu, a to právě s ohledem na odlišný účel obou uvažovaných institutů a nezbytnost individuálního posouzení každého případu. Úvaha žalovaného o nemožnosti uložit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu vycházela z podrobného posouzení všech podkladů založených ve spise, žalovaný zkoumal individuální okolnosti žalobcova případu a své rozhodnutí v tomto směru konkrétně a přezkoumatelně zdůvodnil. Žalovaný poznamenal, že pro přistoupení možnosti nahradit zajištění zvláštními opatřeními musí být určitá záruka v korektnosti chování žadatele o mezinárodní ochranu a jeho osobní zodpovědnosti k plnění povinnosti. Žalovaný toto zvážil a s ohledem na to, jak žalobce nerespektoval své zákonné povinnosti, dospěl k závěru, že dosavadní chování

žalobce nesvědčí pro upřednostnění zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu před zajištěním, neboť jejich uplatnění by se minulo účinkem. O neúčinnosti zvláštního opatření v případě žalobce svědčí nejen jeho soustavné nerespektování právního řádu i jemu uložených povinností, ale také jeho popsané zcela účelové jednání. Žalovaný v daných souvislostech odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudek ve věci sp. zn. 1 Azs 349/2016, z něhož citoval. Žalovaný vyslovil názor, že v napadeném rozhodnutí přezkoumatelným způsobem uvedl jednotlivé skutečnosti z předchozí pobytové historie žalobce, ze kterých vycházel a které nenasvědčují tomu, že by se jednání žalobce mělo do budoucna zásadním způsobem měnit. V případě žalobce nelze přistoupit k uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. Námitky žalobce shledává žalovaný jako nedůvodné.

4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s ust. § 46a odst. 8 zákona o azylu, neboť účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas.
5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 1.5.2018 č. j. KRPA-163024-15/ČJ-2018-000022 bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, uloženo správní vyhoštění na dobu 2 let. Správní orgán zjistil dne 1.5.2018 při provádění pobytové kontroly se zaměřením na dodržování pobytového režimu cizinců na autobusovém nádraží Praha 8 – Florenc, že žalobce na místě prokázal svou totožnost ID kartou Bulharska č. X. Na výzvu policie předložil dále řidičský průkaz Bulharska č. X. Po ověření pravosti dokladů bylo zjištěno, že se jedná o padělaný nebo pozměněný identifikační doklad a také padělaný nebo pozměněný řidičský průkaz Bulharska. S žalobcem bylo 1.5.2018 zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů, neboť se při pobytové kontrole prokázal dokladem, který je padělaný. Správní orgán učinil závěr, že nashromážděnými podkladovými materiály byl jednoznačně prokázán důvod pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb., a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 téhož zákona, která žalobce naplnil jednak tím, že dne 1.5.2018 při pobytové kontrole se prokázal hlídce Policie ČR průkazem totožnosti občana Bulharska č. X znějící na jméno A. H., narozen X, jako svým vlastním, kdy bylo odborným zkoumáním zjištěno, že se jedná o celkový padělek, nato cizinec předložil i řidičský průkaz Bulharska č. X, který byl také vyhodnocen jako celkový padělek, a dále tím, že od 20.4.2018, což uvedl žalobce jako den příjezdu do ČR do 1.5.2018, kde byl zajištěn, se zdržoval neoprávněně bez platného víza nebo oprávnění k pobytu na území ČR. Dne 2.5.2018 tentýž správní orgán vydal pod č. j. KRPA-163024-18/ČJ-2018-000022 rozhodnutí o zajištění žalobce podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., přičemž doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody. Žalobce byl zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění.
6. Žalobce do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení dne 1.5.2018, jak plyne z odůvodnění uvedeného rozhodnutí, sdělil, že do České republiky přicestoval 20.4.2018 autem z Polska. Z Ukrajiny vycestoval 14.4.2018, jel přes Maďarsko a

Slovensko a dne 18.4.2018 vstoupil na území Polské republiky. Přicestoval kvůli práci, je si vědom toho, že pro práci v České republice musí mít pracovní povolení. Pracovní povolení nemá. Obě karty, které předložil, má asi rok, ale teprve teď je začal používat. Doklady si nechal udělat v Bulharsku, vyrobili mu je známí jeho kamarádky, která je občankou Bulharska. Žalobce za doklady zaplatil 30 Euro. Bylo mu řečeno, že doklady jsou v pořádku. Bylo mu sice divné, že mu byly doklady dovezeny do domu, kde v Bulharsku pobýval a že si je nevyzvedl na úřadě, ale neřešil to. Vyhotovení dokladů trvalo asi 10 až 12 dnů. Bylo mu řečeno, že doklady jsou v pořádku a že na něm může cestovat. Známi kamarádky mu tyto doklady vyrobili, bylo to levnější, ale on to nijak neřešil. Teď už ví, že jsou doklady padělané. Na území České republiky bydlí u známého. V České republice nevlastní žádný majetek, nemá žádné finanční prostředky. Nemí rodinným příslušníkem občana EU, na Ukrajině bydlí v domě s rodiči. Až se vrátí, bude tam moci bydlet i nadále. Potvrdil, že v České republice nemá žádné ekonomické, sociální či kulturní vazby, ani žádné závazky či pohledávky. Ve vycestování z ČR a návratu do vlasti mu nic nebrání.

7. Ze spisu dále plyne, že dne 10.5.2018 žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že se nemůže vrátit do místa svého hlášeného pobytu, jelikož si půjčil peníze a nemohl je vrátit. V současné době dluh částečně splácí, ale jeho věřitelé jemu a jeho rodině vyhrožují. Žalobce v rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 18.5.2018 dále mimo jiné uvedl, že tvrzené vyhrožování na Ukrajině nijak neřešil, chtěl napsat oznámení na policii, ale bál se. Žádný jiný důvod k odjezdu z vlasti neměl.
8. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 14.5.2018 č. j. OAM-84/LE-LE05-LE26-PS-2018 rozhodl, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců, ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 28.8.2018.
9. V napadeném rozhodnutí žalovaný především dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky pro aplikaci důvodu pro zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, tj. na základě objektivních okolností spočívajících zejména v předchozím jednání žalobce existují oprávněné důvody se domnívat, že podání žádosti bylo pouze účelové. V podrobnostech soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť se závěry žalovaného souhlasí. K žalobním námitkám žalobce, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle ust. § 47 zákona o azylu, krajský soud předně odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu konkrétně rozhodnutí č. j. 1 Azs 349/2016-48. V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud kromě jiného uvedl, že při zvažování zvláštních opatření jako alternativy k důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, je namístě zohlednit pobytovou historii žadatele, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění. Jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější, než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Vždy však bude třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností

ze strany cizince. Zároveň je třeba nepochybně dbát na to, že zajištění žadatelů by mělo být možné pouze v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti, konec citace. Soud zastává názor, že úvahy žalovaného týkající se hodnocení možnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, jsou dostatečné, přezkoumatelné a je z nich zcela zřejmé, na základě jakých skutečností a proč přistoupil žalovaný k zajištění žalobce a nevyužil zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu. Žalovaný vyšel ze zjištění, že žalobce neoprávněně pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu, jakéhokoli pobytového oprávnění a navíc se prokazoval padělanými doklady a vydával se za občana EU. V daných souvislostech soud poznamenává, že žalobcem popisované okolnosti, za kterých si zajišťoval předmětné padělané doklady, a to průkaz totožnosti občana Bulharska a řidičský průkaz Bulharska, kdy sám uvedl, že si je nechal udělat v Bulharsku, vypovídají o tom, že žalobce nepochybně byl srozuměn s tím, že se jedná o doklady padělané. Žalobce ani nevysvětlil, proč si jako státní občan Ukrajiny pořizoval doklad totožnosti a řidičský průkaz cizího státu. V žádném případě nelze z popsanych okolností dovodit, že se ze strany žalobce jednalo o naivitu, jak tvrdí, a nelze uvěřit, že byl v mylném přesvědčení o platnosti dokladu. Tvzení žalobce uplatněné v žalobě, že snad má mít bulharské kořeny (žalobce netvrdí, že by byl i státním občanem Bulharska), je tvrzením novým, ničím nepodloženým, a ve vztahu k projednávané věci irrelevantním. I kdyby se ukázalo být toto tvrzení pravdivým, nezbavuje to žalobce odpovědnosti za protiprávní jednání spočívající v prokazování se padělanými doklady. Žalovaný odůvodnil neúčinnost zvláštních opatření tím, že hodnotil jednak tu skutečnost, že bylo prokázáno, že se žalobce vyhýbal povinností spojeným s pobytem na území České republiky, pobýval zde bez platného cestovního dokladu či jakéhokoli oprávnění k pobytu a k legalizaci svého pobytu na území ČR nepodnikl žádné jiné kroky, než že si obstaral padělaný doklad totožnosti, jímž se prokazoval, vycházel z toho, že žalobci bylo uloženo rozhodnutí o správním vyhoštění, dále, že žalobce opakovaně tvrdil v rámci řízení o zajištění a vyhoštění, že mu v návratu na Ukrajinu nic nebrání a že z žádného vyjádření žalobce nevyplývá, že by mu skutečnosti, které jej vedly k podání žádosti o mezinárodní ochranu, nebyly známy již před zajištěním policií, a že tedy žalobce ve skutečnosti žádnou obavu z pronásledování, ani vážné újmy nepociťuje, a žádost o mezinárodní ochranu podal pouze s cílem vyhnout se realizaci vyhoštění a dosáhnout svého propuštění ze zajištění. Soud ve shodě s žalovaným zastává názor, že popsané skutečnosti jsou právně významné pro úvahu, zda by byla zvláštní opatření dostatečně účinná. Soud souhlasí se závěrem žalovaného, že uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu by nebylo účinné, neboť nerespektoval právní řád České republiky, ignoroval zákonnou povinnost pobývat na území České republiky na základě zákonného pobytového titulu, k legalizaci pobytu na území ČR nepodnikl žádné relevantní kroky, využil padělané doklady. Z jednání žalobce je zřejmá snaha vyhnout se správnímu vyhoštění všemi možnými dostupnými prostředky, a to také za pomoci žádosti o mezinárodní ochranu, o které se lze z již uvedených důvodů domnívat, že byla podána účelově. Mírnější opatření dle § 47 zákona o azylu nelze v případě žalobce použít a jeho zajištění bylo zcela po právu. Krajský soud uzavírá, že z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je zřejmé, z jakých důvodů dospěl žalovaný v napadeném rozhodnutí k závěru, že uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu by nebylo účinné, jak výše citováno a rozhodnutí žalovaného je tedy v tomto ohledu

přezkoumatelné a zákonné. Závěry žalovaného nejsou ani v rozporu s článkem 15 Směrnice 2013/33, EU.

10. Krajský soud po provedeném řízení žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
11. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně žádné náklady nevznikly.
12. O odměně ustanoveného zástupce žalobce bude rozhodnuto samostatným usnesením.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 11.7.2018

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně